

Denne dom må bare
gjengis offentlig i
anonymisert form, jf.
domstoloven § 130.

NORGES HØYESTERETT

Den 30. mai 2006 avsa Høyesterett dom i

HR-2006-00905-A, (sak nr. 2006/77), straffesak, anke,

I.

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Jan F. Glent)

mot

A

(advokat Erling O. Lyngtveit)

II.

A

(advokat Erling O. Lyngtveit)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Jan F. Glent)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Matningsdal**: Saken gjelder straffutmålingen for å ha fremmet andres prostitusjon som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe, jf. straffeloven § 202 første ledd sammenholdt med lovens § 60 a.
- (2) I straffesak mot seks tiltalte, herunder A, avsa Oslo tingrett den 9. juni 2005 dom som for As vedkommende har denne domsslutning:

- ”3. A, f 00.00.66, dømmes for overtredelse av straffeloven § 202 første ledd bokstav b og § 202 første ledd bokstav a jf. § 60 a, til en straff av fengsel i 4 – fire – år og 6 – seks måneder. Til fradrag i straffen går 421 – firehundreogtyveen – dager for utholdt varetekt.
4. A dømmes til å tåle inndragning til fordel for statskassen, jf. straffeloven § 34, jf. § 37 d stor nok 1.500.000,- – kroner en million femhundretusen – , herunder Euro 34.830,68 – trettifiretusen åttehundreogtrettieuro og sekstiåttcent – , nok 29.000,- – kronertjuenitusen og usd 4 – fire dollar – som er sikret gjennom utlegg hos tyske myndigheter, samt nok 78.440,- – kronersøttiåttetusen firehundreogførti – , Euro 325,- –

**trehundreogtjuefem euro – og Huf 11.200,- – ungarskeforinter
ellevetusentohundre – som ble beslaglagt i Løvenskioldsgate 12 i Oslo.”**

- (3) Det bemerkes at domfellelsen for forbrytelse mot straffeloven § 202 første ledd bokstav b omfatter perioden juni 2002 til 4. juli 2003. Bestemmelsen rammet den som ”fremmer eller utnytter andres prostitusjon”. Domfellelsen for forbrytelse mot § 202 første ledd bokstav a jf. § 60 a gjelder perioden 4. juli 2003 til mai 2004. Den sistnevnte bestemmelsen om forhøyet straff for straffbare handlinger som er begått som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe ble tilføyd 4. juli 2003, og trådte i kraft samme dag. Samtidig ble § 202 endret.

- (4) A anket tingrettens straffutmåling til Borgarting lagmannsrett. Inndragningsavgjørelsen ble ikke påanket. Borgarting lagmannsrett avsa den 16. desember 2005 dom med denne domsslutning:

”I Oslo tingretts dom av 9. juni 2005, gjøres den endring at A f. 21. juni 1966 dømmes til en straff av fengsel i 4 – fire – år. Til fradrag i straffen går 611 – sekshundreogelleve – dager for utholdt varetektsfengsel.”

- (5) Dommen er avsagt under dissens, idet en av meddommerne stemte for å forkaste anken.
- (6) Både påtalemyndigheten og domfelte har påanket lagmannsrettens straffutmåling til Høyesterett. Høyesteretts kjæremålsutvalg har tillatt ankene fremmet. Henvisningsbeslutningen fastsetter at ”lagmannsrettens bevisbedømmelse skal legges til grunn for straffutmålingen”. For Høyesterett har påtalemyndigheten fastholdt sin tidligere påstand om at straffen settes til fengsel i seks år.
- (7) *Jeg er kommet til at påtalemyndighetens anke må tas til følge, og at straffen bør settes til fengsel i fire år og seks måneder.*
- (8) Domfelte, A, er 39 år gammel. Han er italiensk statsborger, men er bosatt i Tyskland. Det er opplyst at han er straffedømt i Tyskland, men det foreligger ikke nærmere opplysninger om hvilke overtredelser det er tale om.
- (9) Tingretten, som lagmannsretten har sluttet seg til, la til grunn at den straffbare virksomheten ble drevet fra fire forskjellige leiligheter i Oslo fra 1. juni 2002 til 25. mai 2004 da A ble pågrepet. Virksomheten ble stort sett drevet fra en leilighet om gangen, men i desember 2002, januar 2003 samt de tre siste månedene fram til 25. mai 2004 ble den drevet fra to leiligheter samtidig. Tingretten la følgende faktum til grunn:

”Retten legger videre til grunn at det var tale om minst et 60 talls kvinner som til sammen har drevet prostitusjon fra disse leilighetene. ... De fleste av kvinnene kom fra Ungarn og forlot Norge igjen etter en kortere periode. ...

Det er på det rene at man tilrettela for drift av prostitusjonsvirksomhet i stort omfang og transport av kvinnene til Norge ved å bistå med tolking av hva de ungarske kvinnene sa, ta imot deres ønsker om tid for å arbeide som prostituerte i Norge, avtale arbeidsperiode med den enkelte, sette opp turnuslister, etablere leiligheter kvinnene kunne arbeide ut fra, annonsere og sørge for nødvendig utstyr til leilighetene. ... Ut fra de tiltaltes forklaringer og fremlagte utskrifter fra internett, er det på det rene at kvinnene ble annonsert med bilder på nettstedene ... og Forklaringen til B [kvinnen som hadde ansvaret for den daglige driften i Oslo, og som også ble dømt ved tingrettens dom] og A viser at kvinnene måtte gi fra seg 50 % av inntekten i starten, senere 60 %. ...

Ut fra det foreliggende bevismaterialet må det legges til grunn at kvinnene reiste til Norge for å prostituere seg i Oslo frivillig uten at noen av de tiltalte i saken tvang dem til dette.”

- (10) Om virksomhetens omfang la tingretten følgende til grunn:

”På bakgrunn av opplysningene fra de tiltalte og vitnene om inntjeningen i virksomheten, sammenholdt med de foreliggende beslag, legger retten til grunn som bevist at virksomheten genererte betydelige inntekter. ... Det er tale om en total brutto omsetning i størrelsesorden 15 millioner kroner. Total netto omsetning var ca. 6–7 millioner kroner etter fradrag for de prostituertes andel, husleie, utgifter til ’madam’ [den som hadde ansvaret for den daglige virksomheten i de ulike leilighetene hvor det ble drevet prostitusjon], m.v. Det skal tilføyes at beregningen har en viss sikkerhetsmargin i og med at man har gått ut fra laveste aktuelle antall kvinner på hvert bordell. ... Videre har man i beregningen benyttet noe avkortede tidsperioder.”

- (11) Tingretten fant det som nevnt bevist at bordellvirksomheten skjedde som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe, jf. straffeloven § 60 a. I den sammenheng la den følgende til grunn:

”Det er i denne sammenheng lagt avgjørende vekt på at virksomheten åpenbart var godt organisert med en klar arbeidsfordeling for de involverte, foregikk over lang tid og impliserte flere personer i en organisasjon som hadde internasjonale forgreninger med det hovedformål å fremme andres prostitusjon, noe som kan straffes med fengsel i mer enn 3 år. Bl.a. var A en sentral bakmann i Tyskland og man hadde kontaktpersoner i Ungarn som hjalp med å skaffe kvinner derfra, bl.a. Store pengebeløp ble i følge de tiltaltes forklaringer og politiets beslag jevnlig sendt i retur til personer i Tyskland. Uten at det er nødvendig for å konstatere at man har med en organisert kriminell gruppe å gjøre, vil retten legge til at det må anses godtgjort at organisasjonen hadde tilknytning til bordellvirksomhet i Italia.”

- (12) Om As rolle uttaler tingretten:

”For As vedkommende finner retten bevist at han har forholdt seg som beskrevet i tiltalen. I følge hans egen forklaring var det han som i samarbeid med C [en person av gresk opprinnelse som ikke er tiltalt i saken] og B reiste til Oslo, undersøkte mulighetene for å etablere en prostitusjonsvirksomhet og startet opp denne i Oslo. Han var med ved å styre virksomheten i Oslo fra Tyskland, i perioder sammen med C. Han gjorde dette bl.a. gjennom et stort antall telefonsamtaler med B, hvor han holdt seg informert om virksomheten og instruerte henne om hva hun skulle gjøre for å drive mest mulig effektivt. Han mottok sammen med D [hans kone som også er domfelt i saken] daglige sms meldinger fra B med oppgave over hvor mye hver enkelt kvinne hadde tjent på sin prostitusjon og holdt nøye rede på at han fikk sin andel av beløpene de prostituerte tjente. Han var med på å initiere virksomheten ved alle de 4 stedene tiltalen omfatter og ba B om å se etter et lokalt for mulig bordellvirksomhet nærmere svenskegrensen med tanke på det svenske markedet ... Han hadde kontakter til personer som kunne skaffe kvinner som var villige til å prostituere seg og bidro til å skaffe ’madamer’ til bordellene. Det var A som tok beslutningen om ved to anledninger å sende personer til Oslo for at disse skulle hindre kvinnene kalt E (EE), samt F og G, i å drive selvstendig. Han instruerte B om hvordan hun skulle skaffe de nødvendige deler til slagvåpen. Ut fra kommunikasjonskontrollen finner retten godtgjort at dette ble gjort for å hindre at kvinner som hadde arbeidet for dem tidligere, etablerte egen konkurrerende virksomhet. Samtalene etterlater heller ingen tvil om at han var innstilt på at det var aktuelt å benytte maktmidler. For å hindre overgrep mot E måtte politiet derfor varsle henne og hjelpe henne ut fra SAS hotellet bakveien. Overgrep mot F og G ble forhindret ved at politiet pågrep B, H og en person til hos B.”

- (13) Det foreligger ingen direkte sammenlignbar avgjørelse av Høyesterett om forbrytelse av den art som vi her står overfor. Størst interesse har Høyesteretts kjennelse av 7. februar 2006 i HR-2006-00222-A. I denne saken ble straffen satt til fengsel i fem år for en estlender som var funnet skyldig i seks tilfeller av grov menneskehandel etter straffeloven § 224 første jf. fjerde ledd, herunder ett tilfelle etter tredje ledd, idet en av kvinnene var 16 ½ år. Også i denne saken var straffeloven § 60 a anvendt.
- (14) Selv om strafferammen i straffeloven § 202 første ledd og 224 første ledd er den samme, er en forbrytelse mot § 224 åpenbart gjennomgående langt mer straffverdig enn en forbrytelse mot § 202. Den nevnte dommen gjaldt dessuten grov menneskehandel. Men også ved forbrytelse mot § 202 første ledd må det av allmennpreventive grunner reageres strengt. Dette gjelder særlig når forbrytelsen er begått som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe.
- (15) Vår sak har et langt større omfang enn den nevnte saken både for så vidt gjelder antall kvinner, tidsforløp og omsetning. Antallet kvinner er omtrent ti ganger høyere, bruttoomsetningen er 15 millioner kroner mens den i den forrige saken utgjorde 1,8 millioner, og den straffbare virksomheten foregikk over en god del lenger tid fra fire forskjellige leiligheter.
- (16) Selv om kvinnene reiste frivillig til Norge for å prostituere seg, og heller ikke var fratatt reisedokumentene, inneholder også vår sak betydelige elementer av tvang – til en viss grad grensende til frihetsberøvelse. Lagmannsretten la til grunn at det var ”hard justis innad i organisasjonen. Det fremgikk av Bs forklaringer til politiet at A forlangte at de prostituerte ikke skulle ha et sosialt liv, og det ble ikke tolerert at de startet for seg selv i konkurranse med As organisasjon.” I den sammenheng skjedde de trusselepisodene som fremgår av sitatet i avsnitt 12 foran. Om disse tilfellene uttaler lagmannsretten at ”[i] begge tilfelle ble det sendt folk fra Tyskland for å ta dem. I sistnevnte tilfelle fikk B i oppdrag å skaffe slagvåpen som skulle benyttes mot konkurrentene. Episoden viser hvor langt A var villig til å gå for å beskytte sin virksomhet.” Om Bs situasjon uttaler lagmannsretten deretter:
- ”Et annet eksempel på den justisen som ble utøvd, er at B selv ikke fikk slutte som ’daglig leder’ i Oslo da hun ville reise tilbake til Tyskland. ... Hun kom så langt at hun kjøpte billett, men A gjorde det klart for henne at hun ikke fikk slutte. Hun visste for mye og hadde for mange kontakter.”**
- (17) Virksomheten hadde en sterkt profesjonell karakter, og var lagt opp slik at det skulle være vanskelig å avsløre A. Dette gav seg bl.a. utslag i at han lot andre underskrive leiekontraktene for de leilighetene som ble brukt.
- (18) Ved straffutmålingen har det stor betydning at A er funnet skyldig i overtredelse av straffeloven § 60 a ved at forbrytelsen er begått som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe. Selv om § 60 a ikke kommer til anvendelse for perioden fram til 4. juli 2003, har dette forholdet også betydning i skjerpende retning for dette tidsrommet, jf. eksempelvis avgjørelsen i Rt. 2003 side 484. Men for perioden etter 4. juli 2003, hvor ca. halvparten av den forbryterske virksomheten har foregått, har dette forholdet i kraft av lovendringen langt større betydning. Forarbeidene, Ot.prp. nr. 62 (2002–2003) side 50, viser at lovgiveren for enkelte personer som omfattes av § 60 a ønsket en markert økning i straffenivået ut over det som kunne følge av gradvise endringer som foretas i rettspraksis. Om anvendelsen av bestemmelsen uttales det på side 93 andre spalte:

”Bestemmelsen åpner adgang til å skjerpe straffen ved organisert kriminalitet, men pålegger ingen plikt. Retten må i det enkelte tilfelle fastsette en straff som er rimelig og rettfærdig. Hvorvidt straffen skal skjerpes, vil særlig bero på hvilken rolle den siktede har hatt i den organiserte kriminelle gruppen. Et hovedformål er å straffe bakkmennene i organisert kriminalitet og andre sentrale aktører strengt. Overfor disse gruppene mener departementet at det for flere forbrytelsestyper kan være behov for å skjerpe straffen vesentlig i forhold til gjeldende praksis. ... Omfanget av den organiserte kriminaliteten vil være et annet sentralt moment.”

- (19) Sitatet viser at A er i kjerneområdet for de tilfeller bestemmelsen tok sikte på. Eller som lagmannsretten uttaler:

”A har hatt en helt sentral rolle i den kriminelle organisasjonen som sto bak prostitusjonen. Han var initiativtaker, pådriver og hovedperson når det gjelder planlegging, organisering og styring av hallikvirksomheten.”

- (20) Virksomheten var dessuten internasjonal.

- (21) Ved bevisførselen for at virksomheten omfattes av straffeloven § 60 a, var det for begge instanser bevisførsel om at A også skal ha vært involvert i ulovlig bordellvirksomhet i Italia. Begge instansene fant dette bevist. For Høyesterett har forsvareren reist prinsipielle innvendinger mot denne bevisførselen ved at det ble tillatt dokumentert en politirapport fra italiensk politi. Jeg finner ikke grunn til å gå nærmere inn på dette forholdet, da det etter min mening er uten betydning for om forholdet rammes av § 60 a og for straffutmålingen.

- (22) Et spørsmål i saken har vært om bestemmelsen i straffeloven § 59 andre ledd om ”tilståelsesrabatt” kommer til anvendelse. Lagmannsrettens flertall reduserte fengselsstraffen med seks måneder under henvisning til ”prinsippet i straffeloven § 59 andre ledd”. Jeg forstår utsagnet slik at lagmannsretten kom til at det ikke var grunnlag for direkte anvendelse av § 59 andre ledd, idet det ikke forelå noen uforbeholden tilståelse.

- (23) Dette standpunktet er jeg enig i. I Ot.prp. nr. 81 (1999–2000) side 44 første spalte uttales det at ”[u]ttrykket ’uforbeholden tilståelse’ skal forstås på samme måte som i straffeprosessloven § 248 om dom i forhørsrett”. Dette er fulgt opp i Rt. 2005 side 559 i avsnitt 18.

- (24) Jeg forstår tingrettens og lagmannsrettens dommer slik at A har erkjent handlinger som oppfylte minstekravene for å domfelle ham etter de aktuelle straffebudene. Men etter min mening er ikke dette uten videre tilstrekkelig til at det foreligger en ”uforbeholden tilståelse”: Rt. 1992 side 1466 gjelder den tidligere bestemmelsen i straffeprosessloven § 6 som gav herreds- og byretten kompetanse til ved ”uforbeholden tilståelse” å behandle straffesaker med strafferamme fengsel inntil ti år. Høyesterett kom her til at når tiltalen og domfellelsen gjaldt et kvantum på 15 kg hasj, kunne ikke en erkjennelse av å ha hatt befatning med åtte kg regnes som uforbeholden tilståelse. Under henvisning til denne avgjørelsen uttaler Andenæs i Norsk Straffeprosess bind I (2000) side 414 blant annet at ”[h]ar dommeren inntrykk av at siktede bevisst forsøker å redusere omfanget av sin straffeskyld, vil det ikke være riktig å avsi dom i forhørsrett. I et slikt tilfelle kan man neppe si at tilståelsen er uforbeholden.” Denne forståelsen av hva som kan regnes som ”uforbeholden tilståelse” er jeg enig i.

- (25) Etter min mening må henvisningen i forarbeidene til straffeprosessloven § 248 forstås slik at forklaringen ikke omfattes direkte av straffeloven § 59 andre ledd med mindre den har et slikt innhold med hensyn til det påtalte forholdet at den ville ha gitt grunnlag for tilståelsesdom. Dette kan også være tilfellet dersom det foreligger et avvik av betydning mellom forklaringen og siktelsen/tiltalebeslutningen med hensyn til omstendigheter som hører under straffespørsmålet.
- (26) I vår sak kommer denne reservasjonen til anvendelse: Ved behandlingen av inndragningskravet la tingretten til grunn at A hadde mottatt et brutto utbytte på ca. 3,8 millioner kroner, og at han hadde hatt en fortjeneste på ca. tre millioner kroner. Hans forklaring var at han hadde tjent mellom 50 og 80 tusen euro på virksomheten i Norge – altså ca. 1/5 av det tingretten fant bevist at han hadde tjent. Det er åpenbart at dersom denne forklaringen hadde blitt lagt til grunn, ville domfellelsen ha omfattet en atskillig mindre omfattende virksomhet enn det som er lagt til grunn. Straffen ville dermed ha blitt betydelig lavere. Hans forklaring hadde dermed klart ikke gitt grunnlag for å avsi tilståelsesdom.
- (27) Selv om en forklaring ikke omfattes direkte av § 59 andre ledd, vil den likevel kunne tillegges en viss vekt ved straffutmålingen. Tingretten, som hadde en langt mer omfattende bevisførsel enn lagmannsretten, uttaler at ”hans erkjennelse ikke går lenger enn hva som fremkommer av andre bevis i saken”. Dersom dette legges til grunn, kan jeg ikke se at det ville være grunnlag for redusert straff som følge av hans forklaring. Lagmannsrettens flertall la imidlertid til grunn at ”det var av en viss betydning for politiets etterforskning og den senere behandling av saken, at A bekreftet at han hadde deltatt i bordellvirksomheten og forklarte seg om dette”. Selv om betydningen ikke er nærmere konkretisert, har jeg ikke grunnlag for å fravike dette, jf. at lagmannsrettens bevisbedømmelse ifølge kjæremålsutvalgets beslutning skal legges til grunn for straffutmålingen. Jeg tillegger dermed hans innrømmelser en viss betydning.
- (28) Jeg er etter dette kommet til at straffen passende kan settes til fengsel i fire år og seks måneder.
- (29) Partene er enige om at varetektsfradraget er 776 dager.
- (30) Jeg stemmer for denne

D O M:

1. I lagmannsrettens dom gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 4 – fire – år og 6 – seks – måneder.
 2. I den utmålte straffen gjøres det et fradrag på 776 – sjuhundreogsyttiseks – dager for varetektsfengsel.
- (31) Dommer **Støle**: Jeg er kommet til at ankene bør forkastes.

- (32) Jeg er enig med førstvoterende i at vår sak ligger i kjerneområdet for anvendelsen av straffeloven § 60 a, at virksomheten hadde en profesjonell karakter og et betydelig omfang, og at det derfor er grunn til å reagere strengt.
- (33) Som førstvoterende ser jeg det videre slik at forbrytelser mot straffeloven § 224 gjennomgående vil være langt mer straffverdige enn forbrytelser mot § 202, og at dette særlig må gjelde ved grov menneskehandel etter § 224 fjerde ledd. Men etter mitt syn må den ulike straffverdigheten reflekteres i et ulikt straffenivå, og dette må også gjelde når de straffbare handlinger er utøvet som ledd i virksomheten til en organisert kriminell gruppe, jf. straffeloven § 60 a. Innledningsvis bemerker jeg at den straffbare handling etter § 202 bokstav a består i at lovovertrederen "fremmer andres prostitusjon", mens grunndeliktet etter § 224 om menneskehandel beskriver den straffbare handling som det at man "ved vold, trusler, misbruk av sårbar situasjon eller annen utilbørlig atferd utnytter en person til prostitusjon eller andre seksuelle formål". Strafferammen er for begge de her nevnte kategorier lovovertrедelser fengsel inntil 5 år, og i kombinasjon med anvendelse av straffeloven § 60 a fengsel i inntil 10 år. Forbrytelser mot straffeloven § 224 første ledd jf. fjerde ledd om grov menneskehandel straffes med inntil 10 års fengsel, og strafferammen er 15 år dersom straffeloven § 60 a kommer til anvendelse. Ved avgjørelsen av om overtrедelsen skal anses som grov menneskehandel skal det "særlig legges vekt på om den som ble utsatt for handlingen, var under 18 år eller om det ble brukt grov vold eller tvang eller om handlingen ga betydelig utbytte".
- (34) Ved Høyesteretts kjennelse 7. februar 2006 i HR-2006-00222-A ble som nevnt av førstvoterende en person som hadde vært sentral i oppbyggingen og driften av virksomheten dømt til en straff av fengsel i fem år for flere tilfeller av grov menneskehandel. Om de konkrete omstendigheter i den saken viser jeg til det som er gjengitt fra lagmannsrettens premisser i Høyesteretts kjennelse, avsnitt 43. Både den domfelte og påtalemyndigheten hadde her anket over straffutmålingen, men ankene ble forkastet. Som nevnt var også dette en sak der straffeloven § 60 a om organisert kriminalitet ble anvendt.
- (35) Førstvoterende har gjengitt nokså omfattende fra lagmannsrettens premisser i vår sak. Jeg finner det riktig å supplere med et avsnitt der forholdet til straffeloven § 224 om menneskehandel kommenteres:
- "Påtalemyndigheten har anført at forholdet i saken ligger nær opp til menneskehandel, jf. straffeloven § 224. Det er imidlertid på det rene at det ikke er benyttet vold eller trusler mot de prostituerte. Det fremgår ikke av tingrettens dom at kvinnene var i en spesielt sårbar situasjon som A og de andre har utnyttet, selv om flere var fra Øst-Europa. Det er heller ikke for lagmannsretten ført beviser i denne retning. De fleste kvinnene i den foreliggende saken synes å ha vært profesjonelle prostituerte som drev sin virksomhet i flere land, også land hvor A sin organisasjon ikke drev bordeller. De har reist uten følge i de fleste tilfellene og det er ikke ført bevis for at de noen gang er fratatt sine reisedokumenter. De er imidlertid utnyttet økonomisk siden de måtte avgi 60 % av det de tjente, men det er ikke tilstrekkelig til å karakterisere forholdet som liggende nær opp til menneskehandel."**
- (36) Jeg kan ikke se at Høyesterett har grunnlag for å fravike det lagmannsretten her legger til grunn på bakgrunn av en umiddelbar bevisførsel.

- (37) Jeg er ellers enig med førstvoterende i at domfeltes forklaring ikke omfattes direkte av straffeloven § 59 andre ledd, men at hans innrømmelser bør tillegges en viss betydning ved straffutmålingen.
- (38) En straff av fengsel i 4 år som fastsatt av lagmannsretten er etter mitt syn passende hensett til Høyesteretts avgjørelse i saken om grov menneskehandel fra februar i år.
- (39) Dommar **Utgård:** Eg er i det hovudsaklege og i resultatet enig med annanvoterande, dommar Støle.
- (40) Dommer **Tjomsland:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Matningsdal.
- (41) Dommer **Gjølstad:** Likeså.
- (42) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. I lagmannsrettens dom gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 4 – fire – år og 6 – seks – måneder.
2. I den utmålte straffen gjøres det et fradrag på 776 – sjuhundreogsyttiseks – dager for varetektsfengsel.